DÜNYA YARAMAZLIK TARİHİ

ŞERMİN YAŞAR

RESİMLEYEN: MERT TUGEN

Kronik
İLK GENÇ

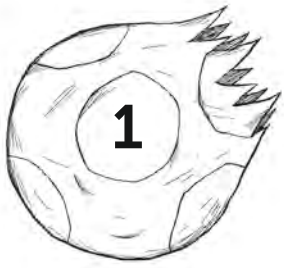

Dünyada her şeyin bir tarihi vardır. Bir kere en başında, dünyanın bir tarihi vardır. İnsanın tarihi, kedilerin tarihi, kalemin, silginin, okulun, denizin, duyguların, çiçeklerin, **amaaaan işte her şeyin bir tarihi vardır**. Merak etme, sana her şeyin tarihini anlatmayacağım. Zaten her şeyin tarihini bilmiyorum, bilmediğim bir şeyi anlatamam.

Ben sana **çok acayip** bir şeyin, **çok sevdiğin** bir şeyin, **çok yaptığın** bir şeyin, **çok eğlenceli** bir şeyin tarihini anlatacağım. **YARAMAZLIĞIN TARİHİNİ**... İşte bunu çok iyi biliyorum; çünkü kardeşim, yaramazlığın tarihini **biz** yazdık!

Biz, **BSED** üyeleri… Kısa adıyla BSED, uzun adıyla **Büyükleri Sinir Edenler Derneği...** Bu güzelim derneğin çok sevgili üyeleri olarak bizler; uzun soluklu, meşakkatli, tehlikeli ve bir o kadar da eğlenceli bir çalışmanın sonucunda yaramazlığın tarihini yazdık. Şunu gururla söylemek isterim ki bugün tüm dünya çocuklarının yaramazlık, haylazlık,

şımarıklık, hınzırlık, muziplik ve hatta uyuzluk adı altında yaptıkları her şey, bizim başımızın altından çıkmıştır. Yaptıkları yaramazlıklarla anne babalarını ve etraflarındaki büyükleri sinir eden çocuklar yıllardır bizden ilham alırlar. Çocukların yaptıkları karşısında sinirden deliye dönen büyükler, onlara kızarken asıl bize kızarlar. Bizim adımız geçtiğinde, kulaklarını çekip parmaklarını tahtaya vururlar.

Bugüne kadar adımızı duymamış olabilirsin. "Uydurma, hiç böyle bir dernek adı duymadım," diyebilirsin. "Amma da attın!" diyebilirsin. "Bunca yıllık yaramazım, hiçbirinizi görmedim," diyebilirsin. Şunu bil ki kardeşim, adımızı duymamış olman, seni uslu bir çocuk yapmaz. Senin yaptığın tüm yaramazlıkların altında aslında biz varız.

Bugün artık BSED olmayabilir, derneğimiz kapanmış olabilir, ama yeryüzünde yapılmış tüm yaramazlıkların geçmişten bugüne gelmesi bizim sayemizdedir. Ha şunu da söyleyeyim, bütün yaptıklarına rağmen anne babanla iyi geçiniyorsan, birbirinizi sık sık sinir etmenize rağmen yine de orta noktada buluşmayı bir şekilde başarıyorsanız, işte bu da bizim sayemizde. O orta noktayı da oraya biz koyduk. Anlatacağım, acele etme. **Oku sen. Sayfaları atlamadan, tadını çıkara çıkara oku.**

Olanları anlatmaya, BSED'nin tarihini anlatarak başlayacağım. E çünkü onun da bir tarihi var. Öyle ya, sonuçta BSED diye bir şey yoktu. Şu anda da yok. Ama o zaman hiç yoktu. Onu yıllar yıllar önce ben kurdum. Henüz çocuktum. Küçüktüm ama kalbim, aklım, hayallerim, duygularım çok büyüktü. Ünü o zamanlar bütün dünyaya yayılan bu derneği, evde bizimkiler tarafından aşırı derecede eleştirildiğim ve başkasıyla kıyaslandığım bir gün ben kurdum! O küçücük halimle! **Evet evet, bacak kadar boyumla!** Hem de bizim mahallede!

Sana mahallemizi biraz anlatmak istiyorum. Mahallemizde çok katlı binalar yoktu. Herkesin evi tek katlı ya da en fazla üç katlıydı. Bir bakkalımız, bir manavımız, bir kasabımız ve bir berberimiz vardı. Mahallemizde herkes ama herkes birbirini tanırdı. Bir kedi yavrusunun bile hangi kedinin torunu olduğunu bilirdik biz. Sana o kadarını söyleyeyim.

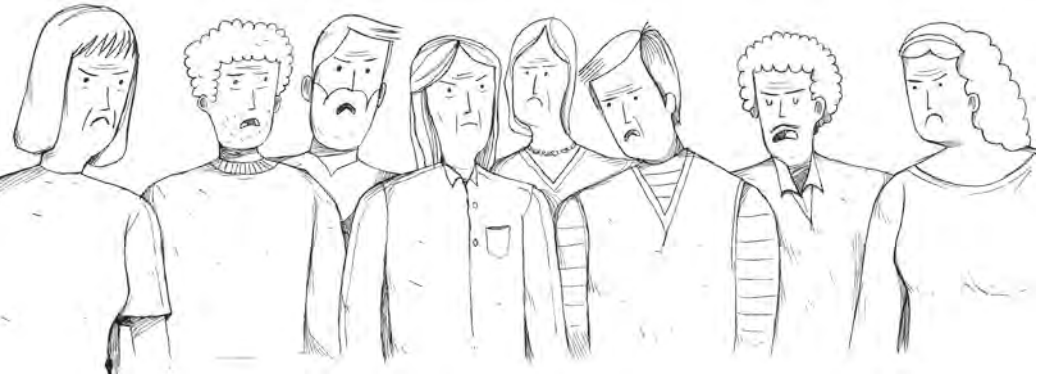

Mahallemizdeki insanların ortak özellikleri; hepsinin aynı mahallede yaşamaları, hepsinin aynı mahallede dünyaya gelmiş olması, onların anne babalarının da aynı mahallede doğmuş olması ve hepsinin de **–affedersin ama–** birbirinden suratsız olmasıydı. Yani bunu şimdi saklayamayacağım, benim annem babam da onlardandı!

İşte onların bu suratsızlıkları yüzünden biz çocuklar günümüzün çoğunu evde değil, mahallenin ortasında bulunan boş arsada geçirirdik. Üzerine henüz ev yapılmamış olan bu boş arsa, çocukların toplanma alanıydı. Tatil günlerinde sabah gözümüzü açtığımız gibi, okul günlerinde ise okuldan geldiğimiz gibi orada toplanırdık. **Top oynardık, topaç çevirirdik, misket yuvarlardık, ip atlardık, gazoz kapağı biriktirirdik.** Oyuncaklarımıza gözümüz gibi bakardık ama oyuncaklarımız gene de kaybolurdu. Nereye gittiğini bilmezdik. Büyükler bize, bunun sadece bizim mahalleye has bir durum olduğunu ve oyuncaklarımızı **Topkaçıran** isimli kötücül bir perinin aldığını anlatırlardı. Büyüklerin hepsi buna inanır,

bizim de sorgusuzca inanmamızı isterlerdi. Biz ne zaman oyuncak istesek, "Hıı oyuncak alalım da sana, Topkaçıran gelsin alsın oyuncağı," derlerdi. Topkaçıran'ı hiç görmedik, şahsen ben varlığına da inanmıyordum. Ama toplarımız, bisiklet zillerimiz, misketlerimiz sahiden de sık sık kayboluyordu. Yine de korkusuzca sokakta oynuyorduk. Zaten o yıllarda, en çok duyduğumuz cümleler,

"Hadi git de sokakta oyna!",

"Dağıtma evi!"

"Dolanıp durma ayak altında, hadi doğru sokağa!" cümleleriydi.

SURATSIZBİRYETİŞKİNİNANATOMİSİ

Bu cümlelerden anlayacağınız üzere, annelerimiz bizi evde pek istemezlerdi. Bütün günü boş arsada oyun oynayarak geçirirdik. Güneş batar batmaz evlerimize giderdik. Ben şahsen zaten sabahtan akşama kadar dışarıdaydım ama evde bulunduğum o kısacık sürede bile anne babam bana kızacak bir

şey bulurdu. **Kesin o gün bir şeyi yanlış yapmış olurdum.** Kesin bir yaramazlık yapmış ve onları sinirlendirmiş olurdum. Veeee kesinlikle, komşumuzun çocuğu **Mahmut,** benden daha iyi bir şey yapmış olurdu!

Küçük Mahmut... Süper çocuk Mahmut... Uslu çocuk Mahmut... Mahallelinin gözbebeği Mahmut...

Beni sürekli onunla kıyaslarlardı. Sürekli, sürekli, sürekli. Mahmut, annemin gözünde dünyanın en akıllı, en çalışkan, en uslu, en beyefendi, en annesinin her dediğini yapan çocuğuydu. Buna karşı ben, bence son derece normaldim. Herkes gibi bir çocuktum. Ama Mahmut'un yanında **ben en tembel, en yaramaz, en haşarı, en işe yaramaz, en söz dinlemez çocuk oluyordum**. Küçük Mahmut'a sinir olurdum, sinir!

Küçük Mahmut, aslında benden küçük değildi. Boyu kısa falan da değildi. Mahmut'a **Küçük Mahmut** dememizin nedeni, dedesiyle aynı ismi taşımasıydı. Dedesi Büyük Mahmut Bey Amca'yı daha sonra detaylıca anlatacağım. Önce küçüğünden başlayalım…

Küçük Mahmut dediğimiz bu uslu çocuk, bir gün annesiyle birlikte bize misafirliğe gelmişti. Ne güzel top oynuyordum ben boş arsada. Bizim takım yeniyordu, kaybeden takım kazanan takıma gofret ısmarlayacaktı. Ama annem geldi, kulağımdan tuttuğu gibi beni eve götürdü. "Küçük Mahmut geldi annesiyle, uslu uslu oturuyor yanımızda, gel de çocukla oyna biraz," dedi. Annemin benden

sürekli misafir çocuklarını eğlendirmemi istemesine sinir oluyordum. Ayrıca Mahmut'la ne oynayacaktım ben acaba tam olarak? Mahmut'la ne gibi bir oyun oynayabilirdim? Hangi oyun oynanırdı acaba Mahmut'la? Yani kanka, Mahmut ve oyun ne alaka?

Söylene söylene gittim eve. Karnım acıkmıştı. Karnımın açlığını oyun oynarken asla fark etmem, genellikle eve yaklaşınca acıkırım. Annem misafir gelmiş diye poğaça yapmıştı, onlardan tıkındım. Sonra Mahmut'un yanına geçtim. Salonda annesinin yanında dizlerine peçete örtmüş, peçetenin üstüne tabağını koymuş, çatalla poğaça yiyordu. O sırada kirli ellerimin arasındaki poğaçayı ve yere döktüğüm poğaça kırıntılarını fark eden annemin bakışlarını görmeliydiniz. Bir bana bir Mahmut'a bakıyordu.

